

Päivänsäde ja menninkäinen

Aurinko kun päätti retken, siskoistaan jäi jälkeen hetken päivänsäde viimeinen.

Hämärä jo mailleen hiipi; päivänsäde, kultasiipi aikoi juuri lentää eestä sen, kun menninkäisen pienen näki vastaan tulevan; se juuri oli noussut luolastaan.

Kas, menninkäinen ennen päivän laskua ei voi milloinkaan elää päällä maan

Katselivat toisiansa -menninkäinen rinnassansa tunki kummaa leiskuntaa.

Sanoi: "Poltat silmiäni, mutten ole eläissäni nähnyt mitään yhtä ihanaa!

Ei haittaa, vaikka loisteesi mun sokeaksi saa - on pimeässä helppo vaeltaa.

Jää luokseni, niin kotiluolaan näytän sulle tien - ja sinut armaakseni vien!"

Säde vastas: "Peikko kulta, pimeys vie hengen multa, enkä toivo kuolemaa.

Pois mun täytyy heti mennä; ellen kohta valoon lennä, niin en hetkeäkään elää saa!"

Niin lähti kaunis päivänsäde, mutta vieläkin, kun menninkäinen yksin tallustaa, hän miettii, miksi toinen täällä valon lapsi on ja toinen yötä rakastaa.

Leivo

Miks' leivo, lennät Suomehen niin varhain keväällä, et viihdy, lintu riemuinen, sä maalla lämpimällä? Miks' äänes soreasti soi vain Suomen taivaan alla, ja vaikka puut ne vihannoi, sä lennät korkealla?

Sen tähden Suomeen kiiruhdan ja lennän korkealla, kun tahdon nähdä kauniimman mä rannan taivaan alla. Ja senpä vuoksi laulan ma, kun kannel täällä soipi. Ei missään voi niin riemuita kuin Suomessa vain voipi.

Auringon alla

Siellä, missä korkein vuorenhuippu kohoaa,
missä painuu päivänkehrä kultapilven taa,
missä merten aavat vallatonna saavat
myrsky tuulen kanssa kilvan temmeltää,
siellä missä kauimmainen korpi uinailee,
metsälammen rannan tyyni rauha vallitsee,
missä oksallansa riemulaulujansa
pikkulinnut virkeästi visertää.-

Niin kaikkialla meill' auringon alla
ja alla tuhattähtein kultavälkkehen
on valtapiiri ja sen valkoviiri
on tunnus suurten täyntyneitten toiveitten.

Kaikki, joille kallis ompi luonto, vapaus,
tuttu myös on retkeilijän ylhä kutsumus.
Vaikeudet voittain, tarmoansa koittain
aina eespäin käydä tietä elämän.
Siinä myöskin hengenlahjat uutta voimaa saa,
nuori mieli korkeutta kohti kohoaa,
reippaus ja kunto, oikeuden tunto,
ihmiselle ryhdin luopi ylevän.

Niin kaikkialla meill' auringon alla...

Aurinkoni (0 sole mio)

On ihanaa, kun aurinkoinen paistaa
ja jälkeen myrskysään taas hymyileepi.
Kun ilma raitis jälleen henkäilepi,
on ihanaa, kun aurinkoinen paistaa!

Vaan mulle loisteen kirkkaimman luo
ja sulopaisteen hellemmän suo.
Se aurinkoinen armas oot sinä vain, mun armahain!

On ihanaa, kun aurinkoinen nousee
ja aamu kultainen taas ruskon näyttää.
Kun valo maailman kultahohtein täyttää,
on ihanaa, kun aurinkoinen nousee!

Vaan mulle loisteen ...

En tuota kaipaa, joskin päivä laskee,
ja yöhyt pimeään maan, taivaan peittää.
Kun päivä illoin viime säteet heittää
en tuota kaipaa, joskin päivä laskee.

Taas mulle loisteen ...